

Drömmar i ovädrens tid

Så gick då den slutgiltiga drömmen i uppfyllelse. Tvärt emot allt förnuft infriades vad generationer dalabotanister drömt, men knappast vågat uttala. Nornan påträffades i Dalarna. Visserligen i Hamra, som är gränsland, men likafullt i Dalarna. Nyheten slog ned som en kulblix i en myrstack i augusti och ännu är det svårt att riktigt tro det.

Chocken är inte enbart ett glädjeraus. I ett slag har den botaniska artjägaren förlorat sin hemligaste, ljuvaste drivfjäder: att få hitta Dalarnas första norna. Åsnan har slukat moroten, Sisyfos har nått upp med sin sten och världarna är i vila.

Men nu hörs ett buller. På Kapellsbergets sydslutning i Aspeboda faller tallarna som mogen havre. Marken risas ned och slits sönder. Här växte nyss Falu kommuns enda förekomst av ryl. Varför gav skogsvårdsstyrelsen tillstånd för avverkning, när man kände till detta?

Storbron i Särna. Gammelgranskogen i bäckravinen ligger plötsligt travad vid en basväg. Det är f d Domänverket som sålt ett helt ekosystem fullt med hotade varelser till privata spekulanter. Samtidigt som man säger sig vilja samarbeta med naturvården för att rädda mångfalden. Eller var det bara ansiktet?

Och nornan då? Ja, den upptäcktes ju av en skogsarbetare av en slump. Kanske krossas varje år nornor i Dalarna av tunga hjul?

Så slår också den slutgiltiga drömmen över i mardröm. Och för sanndrömmare är mardrömmar livsfarliga.

Det är som att ha en stor disk som väntar i köket. Man slingrar sig, men måste till sist gå i närkamp. För sin sinnesfrid, inte minst.

Och tänk så underbart att sedan ha det gjort!

